

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 28 sierpnia 2015 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie sygn. akt X P 694/14 określił wysokość wynagrodzenia biegłego sądowego M. P. za sporządzoną opinię uzupełniającą na kwotę 4.297,48 zł oraz nakazał wypłacić powyższą kwotę biegłemu z funduszy Skarbu Państwa – kasy Sądu Rejonowego dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi.

W uzasadnieniu swego stanowiska Sąd wskazał, iż przyznał biegłemu wymienioną w sentencji kwotę w oparciu o przepisy art. 288 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., art. 89 i nast. ustawy dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz. U. z 2014 r., poz. 1025, z późn. zm.) oraz przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 kwietnia 2013 r. w sprawie określenia stawek wynagrodzenia biegłych, taryf zryczałtowanych oraz sposobu dokumentowania wydatków niezbędnych dla wydania opinii w postępowaniu cywilnym (Dz.U. z 2013 roku, poz. 518), uwzględniając kwalifikacje, nakład pracy biegłego i poświęcony czas.

Wskazał również, że zgodnie z treścią art. 89 ust. 3 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych wynagrodzenie biegłych oblicza się według stawki wynagrodzenia za godzinę pracy albo według taryfy zryczałtowanej określonej dla poszczególnych kategorii biegłych ze względu na dziedzinę, w której są oni specjalistami. Podstawę obliczenia stawki wynagrodzenia za godzinę pracy i taryfy zryczałtowanej stanowi ułamek kwoty bazowej dla osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe, której wysokość określa ustawa budżetowa. Stosownie natomiast do treści art. 9 ust. 1 pkt. 2 ppkt b ustawy budżetowej na rok 2015 z dnia 15 stycznia 2015 r. (Dz. U. z 2015 r., poz. 153) kwoty bazowe dla osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe ustala się w wysokości 1.766,46 zł.

Sąd Rejonowy powołał się na treść § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 kwietnia 2013 r. w sprawie określenia stawek wynagrodzenia biegłych, taryf zryczałtowanych oraz sposobu dokumentowania wydatków niezbędnych dla wydania opinii w postępowaniu cywilnym wskazując, że stawka wynagrodzenia biegłych powołanych przez sąd za każdą rozpoczętą godzinę pracy, zwana dalej "stawką", wynosi - w zależności od stopnia złożoności problemu będącego przedmiotem opinii oraz warunków, w jakich opracowano opinię - od 1,28% do 1,81% kwoty bazowej. Jednocześnie w myśl § 4 w razie złożonego charakteru problemu będącego przedmiotem opinii, stawka może być podwyższona do 50%, jeżeli biegły ma dyplom ukończenia studiów wyższych lub dyplom mistrzowski oraz pełni funkcję biegłego sądowego nie krócej niż jedną kadencję lub funkcję rzeczoznawcy przez okres co najmniej pięciu lat.

Sąd Rejonowy, przyjmując powiększoną o 50% godzinową stawkę wynagrodzenia biegłego (67,56 zł za godzinę pracy) uznał, iż przedmiotem opinii jest problem o złożonym charakterze, dotyczący różnych technologii: nici, tkania, włókniny pasmanterii oraz uznał zasadność wymiaru czasu w zakresie 63 godzin, jakie biegły poświęcił na wydanie opinii.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył pełnomocnik pozwanego, który wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swego stanowiska skarżący podniósł, iż podstawą wydania opinii przez biegłego sądowego M. P. było postanowienie z dnia 25 lipca 2014 r., mocą którego Sąd postanowił dopuścić dowód z pisemnych opinii biegłych specjalistów ds. bezpieczeństwa i higieny pracy oraz ds. eksploatacji maszyn włókienniczych i zlecił, po zapoznaniu się z aktami sprawy, wydanie pisemnych opinii na okoliczności wskazane w postanowieniu. Wskazał, iż biegły M. P., za wydaną pisemną opinię główną otrzymał – zgodnie z postanowieniem z dnia 27 lutego 2015 r. - kwotę 2.640,32 złotych. W ocenie żalącego skoro Sąd przyznał biegłemu wynagrodzenie według stawek podstawowych, to oznacza, że w ocenie Sądu problem, będący przedmiotem opinii nie miał złożonego charakteru i nie wymagał podwyższenia stawki wynagrodzenia. Na rozprawie w dniu 13 marca 2015 r., biegły sądowy M. P. przedstawił ustną uzupełniającą opinię i złożył także do akt pisemną uzupełniającą opinię. Za wydanie ustnej i pisemnej opinii uzupełniającej w sprawie Sąd, postanowieniem z dnia 8 kwietnia 2015 r., postanowił przyznać biegłemu kwotę 675,60 złotych (sześćset

siedemdziesiąt pięć złotych sześćdziesiąt groszy). Jak podkreślił skarżący również tym razem wynagrodzenie zostało przyznane według stawki podstawowej. W dniu 29 lipca 2015 r. pozwanej doręczono odpis drugiej już uzupełniającej opinii biegłego sądowego M. P., za którą Sąd postanowił przyznać zaskarżonym postanowieniem kwotę 4.297,48 zł.

Zdaniem strony pozwanej nie ma podstaw do uznania, że przedmiot sporządzonej opinii uzupełniającej ma złożony charakter, gdyż wynagrodzenie za sporządzenie poprzednich opinii w sprawie nie zostało ustalone przy przyjęciu tego rodzaju założenia. Ponadto, w ocenie skarżącego, w przeważającej części treść dotychczasowych opinii uzupełniających powieliła treść opinii podstawowej. Dodatkowo żalący podniósł, że biegły M. P. miał przyznawane wynagrodzenie za każdą opinię uzupełniającą i wynagrodzenie to za każdym razem utrzymywane było w rozsądnych granicach i odpowiadało rzeczywistej liczbie godzin poświęconych przy sporządzaniu opinii. Zdaniem strony pozwanej wątpliwa jest również podana przez biegłego wartość czasu, jaki miał przeznaczyć na sporządzenie drugiej opinii uzupełniającej.

Przede wszystkim zaś, w ocenie skarżącego, istotnym jest to, że przedmiotowa opinia uzupełniająca została sporządzona mimo, iż żadna ze stron nie wniosła o jej wydanie. Pismem przygotowawczym z dnia 5 sierpnia 2015 r. pozwana, jak podkreślił żalący, wyraźnie wskazywała, iż nie wniosła o wydanie przez biegłego sądowego kolejnej opinii uzupełniającej, a stanowisko biegłego zostało przedstawione w sposób wystarczający już we wcześniejszych pismach i był stronie pozwanej doskonale znane.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy w oparciu o przepisy art.89 ust.1-3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz. U. z 2010 roku, nr 90, poz.594), § 2 i § 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 kwietnia 2013 r. w sprawie określenia stawek wynagrodzenia biegłych, taryf zryczałtowanych oraz sposobu dokumentowania wydatków niezbędnych dla wydania opinii w postępowaniu cywilnym (Dz. U. 2013 poz. 518) oraz art. 9 ust. 1 pkt. 2 ppkt b ustawy budżetowej na rok 2015, prawidłowo oszacował wysokość wynagrodzenia należnego biegłemu.

Wbrew twierdzeniom zawartym w zażaleniu brak jakichkolwiek podstaw do odmowy wypłaty wynagrodzenia za sporządzanie opinii pisemnej w sprawie, zgodnie z przedłożonym rachunkiem.

Biegły M. P. sporządził wskazaną opinię zgodnie z treścią postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 7 maja 2015 r. przy uwzględnieniu określonych przez Sąd kryteriów i w wyznaczonym przez Sąd terminie. Biegły poświęcił na wydanie opinii 63 godziny pracy. W ocenie Sądu Okręgowego celowość zapłaty za wykonaną pracę biegłego w tym zakresie nie może być kwestionowana. Bezwzględnie bowiem biegłemu powołanemu przez sąd przysługuje wynagrodzenie za wykonaną pracę oraz zwrot poniesionych przez niego wydatków niezbędnych do wydania opinii.

Bez wpływu na powyższą ocenę pozostaje twierdzenie strony skarżącej, iż wydana opinia nie jest przydatna w sprawie, gdyż powyższe jest jedynie subiektywnym zdaniem strony pozwanej, zaś przydatność opinii będzie oceniana ostatecznie przez Sąd Rejonowy.

Wskazać należy, iż zgodnie z brzmieniem art. 233 § 1 kpc ocena materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie w tym opinii biegłego należy do Sądu. W świetle zaś art. 217 § 1 kpc. strona może, aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej. Strona pozwana w trakcie postępowania może więc wykazać sprzeczności i nieprawidłowości w opinii biegłego. Ocena żalącego jest co najmniej przedwczesna. Już na tym etapie postępowania nie sposób przesądzić o przydatności opinii biegłego. Niewykluczonym jest, iż wątpliwości pozwanego co do poszczególnych zapisów opinii zostaną logicznie i spójnie zweryfikowane przez biegłego w dalszym toku procesu. Nie sposób więc zakładać niejako z góry, że wskazana opinia jest w całości bądź części nieprzydatna co sprawia, iż pozbawiona jest jakichkolwiek walorów

dowodowych, w konsekwencji zaś biegły nie powinien otrzymać za nią wynagrodzenia zgodnie z przedstawionym rachunkiem.

Fakt kwestionowania opinii przez strony, w świetle obowiązujących przepisów prawa - rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 kwietnia 2013 r. w sprawie określenia stawek wynagrodzenia biegłych, taryf zryczałtowanych oraz sposobu dokumentowania wydatków niezbędnych dla wydania opinii w postępowaniu cywilnym - nie stanowi przesłanki usprawiedliwiającej pozbawienie biegłego, choćby w części wynagrodzenia za pracę wykonaną na „zlecenie” Sądu. Przepisy te bowiem określając prawo biegłego do wynagrodzenia za wykonaną przez niego na zlecenie sądu pracę, nie uzależniają możliwości przyznania biegłemu wynagrodzenia od uznania sporządzonej przez biegłego opinii za prawidłową. Przyznanie biegłemu wynagrodzenia uzależnione jest w świetle tych przepisów, jedynie od skorzystania z usług biegłego, zaś biegły ze swojej strony winien sporządzić opinię na okoliczności zgodne z tezą określoną w postanowieniu Sądu, co niewątpliwie miało miejsce w niniejszej sprawie.

Niezasadnym jest również zarzut skarżącego, jakoby Sąd przyjął bezkrytycznie zbyt dużą ilość godzin, którą biegły wskazał w zakresie opracowania spornej opinii. Żalący nie wskazał ani jaka według niego winna być przyjęta ilość godzin, ani z jakiego powodu uznaje, że wskazana ilość godzin przyjęta przez Sąd Rejonowy jest nieprawidłowa. Poprzestał jedynie na stwierdzeniu, że Sąd ma prawo dokonania weryfikacji ilości godzin wskazanych przez biegłego, a przeznaczonych na opracowanie opinii. Sąd takiej weryfikacji dokonał i uznał, że podana przez biegłego ilość godzin jest prawidłowa, zaś żalący w żaden sposób nie podważył powyższego. Również szczegółowa analiza spornej opinii, jak i opinii wcześniejszych wskazuje na to, że opinia ta nie jest powtórzeniem poprzednich opinii. A zatem w tym zakresie strona pozwana toczy jedynie bezzasadną polemikę z prawidłowymi wywodami Sądu Rejonowego, nie przedstawiając żadnej merytorycznej argumentacji.

Niezrozumiałym dla Sądu Okręgowego jest również argument, w którym żalący podnosi, że za wcześniejsze opinie Sąd nie przyznawał wynagrodzenia biegłemu w stawkach podwyższonych, a zatem uznawał, że charakter opinii nie jest złożony. Powyższe twierdzenie jest całkowicie bezzasadne. Sąd w żadnym z wcześniejszych postanowień nie wypowiadał się na temat złożoności czy też nie, opinii biegłego, gdyż biegły nie wnosił o przyznanie mu wynagrodzenia w podwyższonej stawce. Tym samym Sąd Rejonowy, nawet jeżeli uznawał, że materia opinii jest skomplikowana, nie miał żadnego prawa wyjścia poza żądanie biegłego i przyznania mu wynagrodzenia wyższego od żądanego. Jedynie na marginesie należy zauważyć, że przedmiotem opinii są bardzo skomplikowane procesy dotyczące różnych technologii: nici, tkanin, włókniny pasmanterii itp., które niewątpliwie mają złożony charakter i uzasadniają zwiększenie stawki biegłego o 50%.

Na koniec należy jeszcze podkreślić, iż wbrew twierdzeniu skarżącego, to właśnie żalący się wnosił o dopuszczenie dowodu z przedmiotowej uzupełniającej opinii biegłego, a nie jak sugeruje w zażaleniu, Sąd Rejonowy uczynił to z urzędu. Na rozprawie w dniu 7 maja 2015 roku to właśnie pełnomocnik pozwanego, po wysłuchaniu ustnej opinii biegłego, wniósł o „zobowiązanie biegłego do złożenia ostatecznej opinii uzupełniającej na piśmie” (k 566v). Po oświadczeniach stron w tym zakresie Sąd wydał postanowienie, którym odroczył rozprawę i zobowiązał biegłego, zgodnie z wnioskiem strony pozwanej, do wydania opinii uzupełniającej i ustosunkowania się do zarzutów pozwanego z pisma z dnia 26 marca 2015 roku (k 567). Również w piśmie procesowym z dnia 17 czerwca 2015 roku, jedynym złożonym po rozprawie, a przed wydaniem opinii przez biegłego (k 581-582), pozwany nie cofnął wskazanego wyżej wniosku. A zatem wymienione twierdzenie zażalenia nie jest zgodne ze stanem rzeczywistym.

W związku z powyższym, wniesione zażalenie, nie mogło przynieść spodziewanego przez stronę skarżącą skutku procesowego.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd Okręgowy z mocy art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc orzekł, jak w sentencji.

Przewodnicząca: Sędziowie: